

Haar echtgenoot runt kledinggigant C&A en haar ouders waren al evenzeer succesvolle zakenlui. Toch sloeg Aldegonde Brenninkmeijer-Werhahn (*what's in a name?*) zelf een heel andere weg in. Ze studeerde sociale en later ook nog godsdienstwetenschappen. Een dame van stand, dat is ze zeker, maar de rijkdom van kinderen moet ze ontberen. En dat gaf haar huwelijksspiritualiteit dan weer een heel eigen invulling.

Lieve Wouters

‘Waar kun je nog ernstig over een relatie praten?’

HAAR moeder is Nederlandse, haar vader Duitser, maar Aldegonde groeit op in Oostenrijk. Tot ze de man leert

kennen met wie ze in het huwelijksbootje stapt, een nazaat van Clemens en August Brenninkmeijer, stichters van kledinggigant C&A in 1841. Het vermogen van deze Nederlandse zakenfamilie wordt vandaag geschat op een slordige vijftien miljard euro, maar dit tussen haakjes. Voor de zaak verhuist het jonge echtpaar naar België, en zo komen we waar we zijn moeten.

Om zich in ons land te integreren, trekt Aldegonde naar de les. Ze heeft nochtans al een diploma op zak. In Duitsland studeerde ze sociale wetenschappen en werkte ze een tijdlang in een instelling voor tienermoeders, die ze overigens zelf mee oprichtte. In die tijd was zo'n ongeplande zwangerschap nog een absoluut taboe. Als de baby al veilig en wel voldragen werd, kreeg de jonge moeder zelden de kans zelf verantwoordelijkheid op te nemen voor haar spruit. Die kansen wilde de nieuwe katholieke instelling hen net wel bieden. Tegelijk werd gewerkt aan het heropbouwen van de relatie tussen tienermoeder en eigen ouders. „Daar leerde ik al dat een gezinsleven meer is dan een organisatorisch of juridisch geheel, maar dat er ook andere aspecten zoals psychologie bij komen kijken”, klinkt het.

- Vervolgens schreef u zich in aan de faculteit godsdienstwetenschappen. Opende dit nieuwe horizonten zoals verhoopt?

Het bleek een goede basis om uiteenlopende interesses verder te ontwikkelen. Vooral het onderwerp huwelijksspiritualiteit boeide me. Het viel me op dat de Kerk dit thema toen nogal eenzijdig vanuit moreel en kerkjuridische hoek bekeek, een visie waarin nauwelijks onderscheid wordt gemaakt tussen huwelijk en

gezin. Intussen was duidelijk geworden dat mijn man en ik nooit eigen kinderen zouden hebben. Wat blijft nog van de kerkelijke visie op het huwelijk over zonder gezin, vroeg ik me af?

- Het bleek nuttig het denkproces hierover mee op gang te helpen trekken?

Inderdaad, met dat doel voor ogen richtten we in 1989 dan ook een onderzoeksbureau op met de naam INTAMS, wat staat voor Internationale Academie voor Huwelijksspiritualiteit. In de loop der jaren hielden we tal van conferenties, publiceerden we een veelvoud aan artikels in een eigen tijdschrift en verzamelden we een hele bibliotheek, vandaag ondergebracht in de K.U.Leuven.

We pakten het onderwerp van meet af aan interdisciplinair aan. Met het kerkelijke denken als uitgangspunt kregen sociologie en psychologie een plaats in ons onderzoek. De nadruk kwam op het huwelijk als relatie te liggen met vragen als 'Hoe werk je eraan?', 'Hoe meer naar elkaar toegroeien?', 'Wat als de kinderen het huis uit zijn?'.

- Veel bekender bij het grote publiek is relatietherapeut Alfons Van Steenweghe, denk maar aan zijn boek 'Liefde is een werkwoord'. Ligt dat in dezelfde lijn?

Onze visies sluiten nauw bij elkaar aan, Van Steenweghe is overigens lid van onze stichting. Maar wij richten ons tot een ander doelpubliek, met name de academische wereld. Ons motto is dan ook *Teach the Teachers* (leid de leraar op, n.d.r.). Ik maak me sterk dat we hebben bijgedragen tot de verruiming van het kerkelijke denken over het huwelijk. Aanvankelijk heerste wat achterdocht jegens ons initiatief. Voor het eerst bogen leken zich over het onderwerp, stel je voor. Het huwelijk was toen een 'gevaarlijk' thema in de kerkelijke leer. Maar later kwam erkenning voor ons werk.

- Toch bent u niet enkel bezig met de theorie.

© Herman Ricour

Momenteel begeleid ik twee echtparen op gevorderde leeftijd. Of ze het leven waaraan ze ooit met veel goede wil zijn begonnen, maar waarin kleine en grotere problemen zich hoog hebben opgestapeld, toch nog kunnen voortzetten? Onze consumptie-maatschappij heeft ons gewoon gemaakt meteen weg te gooien wat hapert, maar in een huwelijk moet je net leren omgaan met moeilijkheden, spanningen en gebreken. Het gaat om twee levende wezens met een eigen geschiedenis die tot een gemeenschappelijk verhaal willen komen. Besef je eigenlijk wel wat dat betekent? En tegelijk is het huwelijk zo'n mooie opgave.

- Hoe beleeft u dat zelf?

Allereerst moesten we het feit dat we geen kinderen konden krijgen, een plaats geven. We kozen ervoor op een andere manier iets te betekenen voor de samenleving en in het bijzonder voor jonge mensen vandaag. Daarom steunden we bijvoorbeeld de oprichting van het Dondeynehuis in Leuven, dat niet enkel kamers biedt, maar ook een leefgemeenschap en vorming voor studenten die zich op cultureel, sociaal en religieus vlak willen ontplooiën.

Verder was vanaf het begin duidelijk dat de klassieke man-vrouw rolverdeling niets voor ons was. We bouwden ieder een eigen

carrière uit en deden altijd samen het huishouden. De professionele bezigheden eisten bij beiden heel wat vrije tijd op.

De kwestie was dan ook niet te vervreemden van elkaar. We moesten leren dat liefde geven en nemen is. Doorslaggevend is dat je bewust omgaat met eventuele problemen zoals jaloezie, concurrentie, machtsverhouding. Een tijd geleden werd mijn man zwaar ziek, een nieuwe beproeving voor onze relatie. We leven nu heel nauw op elkaar betrokken en dragen elkaars bekommelingen samen.

- Hoe krijgt het geloof een plaats in uw leven?

Telkens wanneer ik het geluk heb een doopsel mee te maken, vraag ik mezelf af wat dat doopsel voor mij eigenlijk betekent. Het is als dat witte kleed dat de dopeling aangetrokken krijgt. Dat staat niet alleen snoezig, het heeft ook een betekenis. Het groeit met je mee. Dat geloof is mijn identiteit. Het is niet sentimenteel, maar juist heel concreet. Het bepaalt mijn doen en laten. Al is het geen noodzakelijk onderwerp in mijn dienstverlening als relatieconsulente.

- Hoe staat u tegenover het homohuwelijk?

We moeten homoseksuelen ernstig nemen en niet vergeten dat hun geaardheid een zeker lijden inhoudt, vergelijkbaar met de vaststelling dat je als echtpaar geen kinderen kunt krijgen. Over dat lijden spreken de media nooit. Het moet allemaal love-paradeleuk zijn. Ik vind dit een ontwaarding van de gevoeligheden van vele homo's. Een deel van hen wil ook gewoon graag een duurzame relatie. Zonder een oordeel te willen vellen over deze vorm van relatie, vind ik dat er meer over dient nagedacht, allereerst door de betrokkenen zelf, en beslist wanneer dan ook nog adoptie ter sprake komt.

Maar de term 'huwelijk' zou ik hier niet gebruiken. Men gebruikt dat woord voor alles en nog wat, zodat de ernst helemaal verloren gaat. Een fusie tussen bedrijven of politieke partijen is ook al een huwelijk. De samenleving heeft net nood aan een goed begrip van wat het huwelijk inhoudt.

Het geloof is voor mij als het witte kleed dat je bij je doopsel aangetrokken krijgt en dat met je mee groeit